

РЕШЕНИЕ

№ 7669

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4573** по описа за **2013** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от процесуалния представител на [фирма], против Решение от 07.03.2013 г., постановено по НАХД № 12147/2012 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 15^{-ти} състав. С решението е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „ИТ” - С. Наказателно постановление № 22-2204061/13.02.2012 г., с което на [фирма], в качеството му на работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 1 500 лева, на основание чл. 416, ал. 5 КТ, за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от същия кодекс – неизпълнение на предписание от 31.08.2011 г., да изплати на трима наети работници уговореното и начислено във ведомост за м. 03.2111 г. трудово възнаграждение.

Касаторът, с изложените в жалбата доводи дефинира решението на СРС като неправилно - касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК. В съдебно заседание е представляван.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

К. съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, преценявайки решението като правилно.

Възивният съд е приел фактическата обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че: през месец август 2011 г. била извършена проверка на [фирма], във връзка със спазване на трудовото законодателство. От представените документи в хода проверката било установено, че за месец март 2011 г. работодателят не е изплатил трудовото възнаграждение на целия нает персонал, поименно посочен във ведомостта за месец март. На основание чл. 404, ал. 1 КТ били дадени задължителни предписания, като за спорното нарушение бил определен срок за изпълнение до 30.09.2011 г. При последваща проверка, извършена на 15.12. и 21.12.2011 г., 20.01 и 24.01.2012 било установено, че предписанието не е изпълнено.

Районният съд е обсъдил възраженията на жалбоподателя, като е приел, че: в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на установените в ЗАНН правила и отговорността на жалбоподателя е ангажирана правилно, за нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ.

Възивното решение е правилно. Не са налице касационни основания за отмяната му. В разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ е предвидено наказание, имуществена санкция в размер от 1500 до 10 000 лв. за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство. В процесния случай административнонаказателната отговорност възниква от момента, в който изтече даденият от контролния орган срок за изпълнение на предписанието. Действително, в НП не е отбелязано конкретно място на извършване на нарушението, но доколкото същото се изразява в бездействие може да се направи обоснован извод, че извършването му е там, където се дължи действието, а именно седалището на касатора. Поради това, възраженията, че в наказателното постановление не са посочени дата и място на нарушението са неоснователни. Към момента на извършване на проверката не са представени документи, от които да е видно, че предписанието е било изпълнено в определения за това срок до 30.09.2011 г. Не са представени и доказателства за обжалване на дадените предписания и следователно същите са влезли в сила. Неоснователно е и твърдението, че въззивният съд е не е провел пълно съдебно следствие. Видно от протоколите от проведените открити съдебни заседания е, че на касатора е дадена възможност да представи доказателства. Същият не е проявил процесуална активност в посочения смисъл, включително и чрез ангажиране на гласни доказателства, за да опровергае козтациите на контролния орган. Правилно въззивният съд е преценил, че нормата на чл. 415в КТ е неприложима, тъй като в случая нарушението засяга правата на работниците, свързани с изплащане на

трудовето им възнаграждение.

Решението на районния съд следва да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно. Заявеното с касационната жалба искане за разноси се явява неоснователно, както предвид изхода на спора, така и на основание Тълкувателно решение на ВАС, № 2/03.06.2009 г. по т.д. № 7/2008 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.03.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 15^{-ти} състав, по НАХД № 12147/2012 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.